

МАРТИН ПРЕБУЋИЛА

СУСРЕТ С МАДАМ БАРИЛИ

СУСРЕТ С МАДАМ БАРИЛИ

*Милени Павловић Барили
(5. 11. 1909, Пожаревац – 6. 3. 1945, Њујорк)*

С чудесном сликарком мадам Барили
чак два пута сам се срео
једном у сну
кад је дошла изненада
незнана и незвана
помало дивља
али драгоцен и драга
а други пут на јави
када смо заједно гледали
на најлепши залазак сунца
из њене авлије у Пожаревцу

њен немирни дух
стално је паковао кофере
сама се пробијала на свом путу
тражила је свој идентитет
доживљавала је успех и апотеозу
али њено слабо срце није издржало
још док је била жива говорило се
о њених осам агонија

и у сновима и на јави
недостајала нам је

слика родног краја
топлина породичног дома
преци и потомци

као и све добре ствари на овој земљи
тако и највеће љубави
пре или касније ће скончати

тако и наши црвени макови овог пролећа
пре су увели него процветали

још пре њеног одласка
и у првом и у другом случају
знао сам
да је једно од нас овде сувишно
како је дошла тако је и отишла
попут олује
мадам Милена је изненада нестала
и из сна и из наше авлије
где смо имали најлепши поглед
у ноћно небо

у једно заборављено јутро дуго сам стајао
испред њеног закључаног атељеа
са мучним питањем
да ли је Милена заиста личила на своје слике

недеља
23. 7. 2023.

ТВОЈА ЉУБАВ

Марији Вислави Ани Шимборској
(2. 7. 1923 – 1. 2. 2012)

Твоја љубав није одржала обећање
да ће бити врела и верна
поверљива пре свега
а не да ћеш
као морнар без светионика
да луташ валовитим морем
наших двеју уморних душа

на први поглед се ништа необично
није дешавало
седели смо за тим дугачким столом
док су најзаслужнијима
додељивали признања
мало смо се шалили
мало пијуцкали
у једном тренутку
наша тела су се дотакла
више се ослонила
погледи се срели
кад сам те скоро питао
знаш ли ти девојко да бугеџ
барем мало мање нагрдана

у том тренутку ништа није наслућивало
да ћеш за неколико дана бити
за мене сјајна звезда
која се на путу до нашег дворишта
већ одавно охладила
угасила
и да ме то само њени нестајући зраци
још мало милују по седој коси
греју моје остарело тело

тада смо се заправо срели
нас двоје
ТИ – илузија
ЈА – илузиониста
наша љубав је
другима изгледала прилично смешна
а ти си била прави мајстор
манипулације
о чему смо се месецима препирали
на крају
твоја љубав није одржала обећање
добро се претварала
насмејаном невиношћу
пред светом
и пред самом собом у огледалу

твоја љубав није одржала обећање
да ће бити врела и верна

поверљива пре свега
тако да данас
ако ме неко случајно тражи
више ни ја нисам
на тој нашој адреси

НЕДЕЉА

*Давиду Албахарију
(15. 3. 1948 – 30. 7. 2023)*

Недеља
најтужнији дан у свих седам
ако је само за једног члана

недеља библијска
недеља Албахаријева
(ко нам је украо недељу...)
недеља Џејева
(све њодсећа на дејињсџво...)
недеља пријатеља
пред скок са 8. спрата
(све ме на њу сећа...)
недеља старих
здробљених
и заборављених
недеља
твоја и моја

недеља од једног члана

LA PIETA

Michelangelus Bonarotus Florentinus Faciebat

Пре тридесет и три године
када смо за 1. мај у Вечном Граду
са балкона хотела *Montecarlo*
нас пар мамурних пријатеља запевали
Avanti popolo bandiera rossa
ни слутили нисмо да ћемо се сутрадан
у Ватикану срести директно с Богом
именом Микеланђело
који је тек малопре утекао
из властите коже
из руку Светог Вартоломеја
пред *Сѝрашним судом*
испод свода Сикстинске капеле

како рече наша водичкиња Марија
иначе рођака из суседних Голубинаца
када је маестро сликао *Сѝварање Агама*
месец дана није силазио са скеле
високе преко тридесет метара –
и тако у инат папи Јулију II
доврши своје ремек дело
и поред свог личног понижења
био је рођен за најтврђи камен
за огромног *Давида*
и за тиху карарску *La Pietu*
са Исусовог лица
је и тог дана
суза спокојно склизнула
низ усталасану одору Богородице

камен беше његов цео живот и судбина
чак га ни смрт много не наче...

ПУТУЈ, ДРАГА...

Не бих ничим да те повредим
ни тиме
што не могу да те заборавим
не верујем да ми у глави седи
нека досадна врачара
с твојим осмехом
и не верујем да смишља неке нове
подвале и фикције

једноставно не знам
како да се сам ресетујем
и не знам како да заборавим на тренутке
када си ме вратила у живот
научила да поново попијем чашу вина
понекад да се насмејем
и да запевам стари познати рефрен
у изузетним тренуцима с тобом

немам шта да ти приговорим
изабрала си оно што си морала
да би и сама преживела
да би се и ти себи вратила
након свих оних бесаних дана и ноћи
не кривим те ни за ову
поновну пропаст моју

одавно знам да сам све ближе крају
него неком новом почетку
твоја љубав ме је дигла
и подсетила на то како је добро бити
како је добро бити људско биће...

недостајеш
али много више сам
недостајао сам себи
пре тебе...

иди својим путем
драга...

Превео са словачког
Марџин Пребуђила